

atrium

číslo 10, ročník 2, prosinec 2001

Informační bulletin SKKS Chomutov

Skks, Palackého 4995/85, 430 01 Chomutov, tel. 0396/65 12 50, fax 0396/65 12 49

e-mail: knihovna@skks.cz, redakce - Vladimír Valeš

Toto číslo 10/2001 vyšlo v prosinci 2001, MK ČR E 10422

Obsah:

[Braňte knihu!](#)

[Zevrubně - Obrazy, kresby a sochy Jitky Kůsové a fotografie Karla Pobřísla](#)

[Nejen malování - obrazy, kresby, grafické návrhy Marie Svobodové](#)

[4. tisková konference](#)

[Předvánoční setkání](#)

[Připravujeme se na Wolkrův Prostějov a Mladou píseň 2002](#)

[Chomutov v jubilejním roce](#)

[4. ročník výstavy užitkové a dekorativní keramiky a porcelánu a volné tvorby - KERAMICKÉ LÉTO](#)

[Výtvarná soutěž pro děti CHOMUTOV OČIMA DĚTÍ](#)

[Dar Velvyslanectví Nizozemského království v Praze](#)

[Jaký vánoční dárek?](#)

[Vánoce v internetové kavárně](#)

[Co se chystá? - 8. Podkrušnohorské elektrofyziologické dny Chomutov 2002 - Úžinové syndromy](#)

Braňte knihu!

Vánoční čas zdá se být pro zamyšlení nad knihou a čtenářstvím nejpříhodnějším. Zatímco na většinu dárků z dětství jsme dávno zapomněli, první knížky nás poznamenaly navždy. Štědrovečerní obdarování se mi spojuje se štůskem knížek, s nedočkavým otvíráním první z nich a čtením na bříše pod vánočním smrčkem.

„Braňte knihu!“ je název plakátu, který před jednáctidesti lety tvořili literát (učitel, knihovník, dramaturg, režisér, kritik, kulturní organizátor, ichtyolog a entomolog) Jiří Mahen a výtvarník (ilustrátor, malíř a vypravěč) Josef Lada. Tenhle Ladův plakát visel v naší pochvalovské jednotřídce na stěně kousek od tabule a pět let jsem se na něj každodenně díval. To jsem ještě neznal jeho genezi. Dostal jsem se k ní mnohem později, až když vyšla v roce 1964 kniha Adresát Jiří Mahen. Korespondence mezi oběma autory je nejen literární pochoutkou, ale vypovídá i o věčném zápase o českou knihu. Téma je nadčasové a dnes stejně aktuální jako tenkrát.

V polovině listopadu 1930 poslal Mahen Ladovi návrh na „uměleckej plakát, který bychom dali my, knihovníci, zhotovit asi v rozměrech 60x1m. Byly by to tři obrázky čtyřikrát pod sebou, pod tím veršičky... Doufám, že přistoupíš na to, abys byl slavnej mezi náma knihovnikama a celou obcí čtenářskou.“ Lada vzápětí odpověděl asi kladně a Mahen reagoval dopisem „Firmě Josef Lada a pradědeček, č.jedn.2.356.740/30. Slovností! Dostavše Váš plakátovej přípis z neznámého dne, poněvadž, to se rozumí, nikde nepíšete datum jako stará zavedená firma Staněk-čaj nebo Babka-Brouk, to jsme Vám chtěli říct. Plakát by mohli zaplatiti, naložiti, přeložiti, rozhoditi, vylepiti, vytisknouti, přehnouti, ohnouti a doufám, že hodinky jdou Ti, to já nevím kdo. Možná, že by to udělal spolek pražskejch knihovníků.“ Dál rozváděl myšlenku, nazval Ladu přátelsky „blbounem veleznamenitým“ a čekal na odpověď.

Zhruba po roce, v září 1931, se Mahen ptá (jako starosta spolku veřejných knihovníků Brno), „zda tu otázku s tím plakátem doděláme nebo ne.“ A svolává „požehnání boží na tvou moudrou hlavu a čiperné ručičky.“ V říjnu 31 odpovídá Lada třemi větami, že musí připravit některé věci pro výstavy, ale jakmile s tím bude hotov, „napíše Ti, starej chřestejší, co a jak. Zůstávám stále týž,“ loučí se v závěru dopisu, „ačkoliv mrazivý vítr a chladné mlhy se valí přes pustá Lada.“ Mahen obratem píše: „Starej blázne, kdybych byl v Praze, šel bych jednoduše za Tebou, zapálili bychom si fajfku a za dvě hodiny bys to měl hotovo. Apeluju na staré kamarádství a apelovat nepřestanu, dokud něco nedostanu.“

Po dalším půldruhém roce se věc s plakátem konečně pohnula, takže v dubnu 1933 psal Mahen z Brna Ladovi do Prahy: „Milý J., dnes jsem dostal konečně ze Státního nakladatelství jakýsi plakát, který namaloval Jos. Lada pro hodné čtenáře. Nevěřil jsem toho roku svému oku bez sklenice moku, ty votroku, že už by ten plakát mohl být vůbec hotov.“ Josef Lada mu za čtyři dny, 7. dubna na den sv. Heřmana, odepisuje: „Dvojctihodný příteli, vášnivý velrybáři, ochránče knih a vůbec člověče nezlob se! Pane a Tvoje Blahorodí! Vašnosti! Má úcta! Nazdar! Pozdrav pámbů! Ty jsi mě s tím plakátem sakramentsky prohnal! Vícekrát takovou práci na kvalt nevezmu. Je to rekord, co? 15. března 1930 o ½ 10 h jsem dostal od Tebe objednávku a dneska jsem už dostal nátisky ku kolorování. Div se mi talent nezavařil! Tvůj vděčný snach Jos. Lada.“

Jak se práce na plakátu chýlila ke zdárnému konci, oba protagonisté ve své korespondenci přitvrzují a trumfují se navzájem. „Vaše nadvašnosti,“ odepisuje Mahen za dva dny, „mně na tom hovno záleží, jestli budou ty knížky v tmavých vazbách, ve vazbách pestrých nebo samovazbách, poněvadž si jistě ze mne děláš legraci. To přece není možné, aby ten plakát vůbec vyšel. Vždyť to by znamenalo, že se myšlenky moudré v národě přece jenom uskutečňují.“ Oba se pak ještě párkrát počastují oslovením „nejmilejší dědečku, starej blábol, dědku Mahenuch“ atd. a před vánoci 1934 píše Mahen: „Drahý dědečku Ladův, byl jsem ohromně překvapen dneska, když jsem dostal pět plakátů, na nichž jsem poznal Tvoje čmáranice a mazanice. Myslel jsem, že už se toho nedočkám.“ Přidal ještě pár jedovatostí a žádost o nějaký „hezkej originál, žádnou svininu“ k svátkům. Lada odpověděl přesně na Silvestra 1934: „Milý vňoučku! Jen se tak nedopaluj, ať Ti nepopraská pleť,“ a chce vědět, co by na tom obrázku mělo být, „esli boží dobyteček, nebo ňáká ta ukrajinka, nebo něco hysterického. Nebo nějaký dětský motiv, jak jdou krásť uhlí?“

Tečkou za knihovnicko-plakátovou anabází byla zpráva z června 1935. Mahen sděluje: „Byl jsem včera na sjezdu knihovníků v Praze. Státní knihovní instruktor Kubíček nám vykládal, jakou senzaci a opravdový zájem budil náš plakát v Madridu mezi knihovníky celého světa. Američané prý výskali radostí!“

Čtyřletá cesta od nápadu k realizaci jednoho slavného plakátu v rychlé a dynamické První republice nám může dneska – v čase vánočních bilancí a novoročních předsevzetí – trochu zjemnit naši nedočkavost a umenšit naši nespokojenost s vytvářením prostoru pro knihu, informační služby, knihovny a čtenáře. Vždyť, řečeno s Mahenem, „myšlenky moudré se v národě přece jenom uskutečňují.“ Opožděná poklona oběma pánům a vám všem pěkné vánoce a dobrý rok 2002.

Vladimír Valeš

Zevrubně - Obrazy, kresby a sochy Jitky Kůsově a fotografie Karla Pobřísla

Galerie Lurago 5. - 28. 11. 2001

Výstava, kterou dnes v galerii Lurago otvíráme, nese název Zevrubně. Autoři Jitka Kůsová a Karel Pobřísla chtějí tím vydat bilanci své dosavadní tvorby, bilanci zevrubnou, tj. důkladnou, podrobnou, do detailu jdoucí. Vzhledem k jejich věku půjde spíše o mezibilanci, o jakýsi dílčí účet, který tvůrci čas od času dělávají, aby ozřejmili, odkud a kam.

Jitka Kůsová se nalézá - za rok přesně - uprostřed své životní dráhy, měřeno obvyklými mezníky aktivního života. Býti uprostřed, nacházet se v poločase a mezičase, je pro tvorbu zajímavé a často rozhodující. Neboť od času rozhlížení a hledání je stejně daleko, jako k časům optimální zralosti.

Nuže, jaká je Jitka Kůsová, absolventka Střední průmyslové školy keramické, obor výtvarné zpracování keramiky, v Karlových Varech, chomutovská rodačka, ale žijící v Útočišti u Klášterce. Poté, co se několikrát

pokusila dostat na VŠUMPRUM, vystřídala několik zaměstnání v oblasti kultury a uměleckého školství, založila rodinu a loni, zhruba touto dobou zakotvila zde v SKKS jako vedoucí výtvarného a propagačního oddělení. Její dnešní výstava je první samostatnou v Chomutově a dlouho na ni čekala.

Ptát se po autorce znamená ptát se především po jejím díle, neboť z něj a pouze z něj lze usuzovat a hodnotit. Platí, naštěstí pro výtvarné umění, že rozhodující kvýpovědi je obraz, nikoliv slova.

Soubor 13 maleb, 12 kreseb a 4 plastik, které zde autorka představuje, má společného jmenovatele – lidskou figuru. Figuru nikoliv v klidu a uvolnění, ale téměř vždy v extatickém vytržení, v akci a pohybu, ve vzrušeném gestu. Jako kdyby si malířka ukládala do své výtvarné paměti jen vybraná jednotlivá políčka pomyslného filmového záběru, jako kdyby odbourala, co předcházelo a co bude následovat a zaznamenávala stav chvíle mezi dvěma mžiky oka, okamžik nahé skutečnosti. Kdyby prodlévala u svého obrazového modelu déle, dostaly by její postavy křeč, zhroutily by se, svaly by povolily, chvíle napětí by vyvanula.

Její figurální kompozice zobrazují nejčastěji mužský a ženský akt. Oblečení zdá se být malířce nadbytečné, ba překážející pravdivé výpovědi, dokonce vlasy, ta ozdobná součást hlavy zdá se být zbytečná. Krásu hlavy nejlépe ukáže čistý a prostý tvar lebky. Autorka jde, možná víc podvědomě než záměrně, k základním tvarům lidského těla, s nimiž zachází jako s tvůrčí přírodou. Proto tak časté detaily rukou a nohou, sukovitost prstů, tvary překřížených nohou, torza trupů, zkratky ženských ňader a téměř vždy zjemnělý profil obličeje.

Svoje tvůrčí krédo zřetelně vyslovuje v obraze Žena z roku 1996. Téma ženské postavy je tu opakováno šestkrát. Od holohlavé, na diváka upřeně hledící dívky, až k bezzubým stařenám a k průsvitné figuře s mrtvolnými rty v družce, která připomíná skleněnou rakev Sněhurčinu. „Pověz zrcadlo, pověz, kdo na světě je nejkrásnější?“

Autorka vyjadřuje výtvarnými prostředky nejen to, co je, ale také to, co bude, co teprve přijde. Mládí, plnost, svěžest a dychtivost dnes – a ochablost, opotřebovanost a rezignovanost zítra. Fenomén času v neustálém pohybu lze vystopovat i v dalším obraze Mlýny. Je to čas, který semele všechno a všechny v nepřetržitém kolotání. Čas obracející skutečnost a životy ve všech proměnách, rozsekávající přivětivě tváře také do fragmentů masek a šklebů. A nad tím vším pozorující krutá maska, maska s mužskými rysy.

A tak bychom mohli jít obraz od obrazu a číst s v nich, jako v čítankách. Ale to nebudu činit, neboť bych Vás, vážení diváci, nerad připravil o kouzlo objevování, o požitek zhlédání a nacházení.

Jistě si i Vy na konci procházení kolem obrazů položíte podobnou otázku, jako já: Jaký je tedy svět Jitky Kůsové. Čemu straní? Čemu se brání? Co se jí líbí a co odsuzuje? Co má ráda a co nesnáší. Skrze její obrazy, kresby a sochy jsem pochopil, že straní životu. Že je citlivější na úlohu ženy a její postavení v dnešním světě, v němž se jí nedostává místa, na něž má právo. Pochopil jsem, že nestrání násilí a krutosti, že se jí samozřejmost agresivity přičí. Na obraze Žoldák to vyslovuje jasně a srozumitelně. Dialog muže s nepřítelš odůševnělou tváří a starce, který v náručí svírá hlavu mrtvého syna. Scéna typická pro svět těchto dní, pro svět mužů, scéna absurdně pravdivá. Poslední obraz z letošního roku se jmenuje Právo. Má ženskou tvář, oči, jako každá správná spravedlnost zahalené chomáčem vlasů. Typické až koketní držení těla. Kostým připomíná krůpěje a cáry krve. A tvář hovoří s kýmsi mimo obraz. Tam, za rámem, hledejme každý sám za sebe odpovědi na otázky, které nám pokládá malířka. Na otázky, které pokládá každodenní život.

Kresby jsou přípravnými stádii maleb. Na nich autorka zkoumá fenomén pohybu a výtvarné zkratky, lapidárnost tvaru a vypovídací schopnost linie. A objevuje pro sebe o nové téma, jak zachytit zvuk a pohyb, téma od dob Paula Klea stále provokující a inspirující. Sluší se zmínit ještě o tvorbě sochařské, která je tu zastoupena čtyřmi objekty. Již několik let se účastní letních sochařských dílen v Doksanech, kde se pracuje s hořickým pískovcem. V loňském roce vytvořila na sympoziu ve Vejprtech velkou plastiku Naděje, která dostala nejvyšší ocenění a byla umístěna do zahrady Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem. Po celý rok mohli chomutovští návštěvníci vidět její plastiku ukřižování v presbyteriu kostela sv. Ignáce, které nezávislá porota přiřkla první místo ve veřejné soutěži Ignác ve výtvarné reflexi. A v létě jsem měl možnost jako organizátor a účastník mezinárodního sochařského sympozia Plenér Vintířov 2001, jak se umí porvat s materiálem, když tvořila své torzo trpícího muže. Všechna tři zmíněná díla vycházejí ze stejných principů, jaké jsme si podrobně přiblížili v úvodu o řeči nad obrazy. Snad jsou ještě silnější o cosi, co bych nazval opravdovost, autentičnost.

Karel Pobřísko, kterého Jitka Kůsová přizvala, jak se píše na pozvánce, jako svého hosta, je fotograf. Po rocích střídání různých zaměstnání vystudoval bakalářský obor fotografie na Slezské univerzitě v Opavě a této výtvarné práci se nyní věnuje jako svému hlavnímu povolání. Chtěl bych oběma pográtulovat, že se rozhodli k společné výstavě. Mám pocit při prohlížení expozice jako celku, jako by spolu byli ve stejném ateliéru, před stejnými modely, jako by se domluvili o vzájemném vyladění své výtvarné optiky.

Na 19 černobílých fotografií Karla Pobříska nalézáme rovněž pohledy na lidské tělo, pohledy zevrubné a detailní, které hledají v zákoutích a zákratech jako se hledá v neznámé krajině. Fotograf objevuje v ozvláštňujících záběrech tvary, připomínající České středohoří, hraniční remízky, okoralou a zbrzděnou zem, nebo zase hladká a přivětivá zákoutí až k mezníkům tabu. Fotograf, podobně jako malířka, nalézá, že

nejkrásnějším a nejdokonalejším nástrojem je lidská ruka, že mikrovět jednoho lidského těla skrývá v sobě celou Zemi. Není třeba chodit daleko a plahočit se, abychom nacházeli tajemství a dostalo se nám estetického požitku. Stačí se pozorně dívat na sebe a kolem sebe – a vidět. Stačí „mít oči k vidění“, jak kdysi řekl jeden český básník.

Myslím, že nám dneska takové oči k vidění oba vystavující výtvarníci propůjčují, a tak neváhejte, vezměte a dívejte se. Přeji vám přežítli dobrých vizuálních zážitků i myšlenkových podnětů, a oběma výtvarníkům k dnešní výstavě blahopřeji a přeji jim do další práce hodně sil a invence.

Vladimír Valeš Ph.D.

Nejen malování - obrazy, kresby, grafické návrhy Marie Svobodové

Galerie Lurago 3. - 21. 12. 2001

Letos, v roce 2001, je to přesně čtyřicet let, co jsem přišla jako hubená blondatá panenka do Chomutova, o němž jsem věděla pouze to, že existuje a že mi tu nabízejí práci. Nastoupila jsem do Válcoven trub jako podnikový výtvarník. Záhy mne přemístili do Závodu Julia Fučíka, což byla druhá polovina tohoto podniku v Chomutově.

Město i pracoviště před čtyřiceti lety nevypadaly vábně. Spousty kouře, popela a sazí zasypávaly tento kraj. Černá barva rozpadajících se zdí i cest vyvolávala dojem války, která skončila včera, ne před dvaceti lety.

Dlouho jsem hledala skulinu, kterou bych se vrátila domů, do Prahy. Ale místo toho uvízla jsem drápkem tady. Ten drápek bylo divadlo. Sladká šedesátá léta znamenala obrovskou úrodu Semaforů a Kladivadel a do jedné takové mladé party mě přivedl soustružník a „režisér“ Standa Bauer, později herec mosteckého divadla. Potřeboval dekoraci ke svému divadelnímu kracím. Stala jsem se v jeho divadle bez názvu i herečkou. Kočovali jsme s naším programem po kraji, Vlasta Kytír se jevil výborným autorem, hudbu, zejména klavír bravurně provozoval Jirka Bulis, pozdější brněnský nezapomenutelný muzikant a skladatel. V této skupině se objevil také Václav Svoboda s několika básněmi. Jeho jméno nosím dodnes. K volnému malování mě přivedl až po několika letech v Chomutově Jiří Atl, novinář, kytarista, kapelník. I pan Chudada, doyen místních malířů, se mne snažil přivést do klubu k malířům. Neúspěšně. Trpělivý Jiří Atl, renesanční osoba, byl úspěšnější už proto, že jeho vlastní malířská tvorba měla tehdy už své kouzlo.

První samostatnou výstavu mi v roce 1982 uspořádal ředitel Okresní knihovny Zdeněk Hejna v Divadylku pro 60, v krásném komorním prostoru, který už bohužel neexistuje. I tato první výstava měla už dvě polohy: vedle obrazů a kreseb také část užitě grafiky, dnes říkáme design. Obrazy – to tenkrát byly převážně pastely a průzračné akvarely nasbírané po vlastech českých i v bezprostředním okolí Chomutova nejrůznějších velikostí a formátů, a několik pokusů se syntetickou barvou na téma kůň. To téma sídlí v mém srdci od dětství. Užitá část výstavy přinesla nekonečnou řadu drobné grafiky pro účely firemní, novinářské, společenské soukromé i v poloze velmi humorné. Diváci – návštěvníci výstavy nacházeli věci důvěrně známé nyní objevili i autora. Výstava byla živě navštívena a přišla řada pozvání z okolních měst. Šňůra samostatných i skupinových výstav trvá dodnes. Jen tvář výstavních kolekcí se proměnila, vykryštovala.

Užitou grafiku, grafický design, jsem nikdy nepověsila na hřebík. Na tomto poli přišel v roce 1991 úspěch takřkajíc světový, když jsme spolu s dcerou Marií Latinákovou vytvořily dobré grafické řešení obalu na mléko a koncern Tetra Pak ocenil náš výtvar cenou TETRA PAK DESIGN PRIZE 1991.

Několik posledních výstav přicházím s vyznáním o vývoji svého vztahu k tomuto městu, které mi sice nikdy nic neusnadnilo, ale stalo se mým domovem, plným přátelských pout, lásek, nezdarů, úspěchů, domovem, kde jsem i matkou a babičkou. Věnovala jsem svému městu řadu obrazů, které se doslova laskaly s jeho starými místy. Vždyť léta chodím kolem a potěškávám v duchu to či ono bizarní seskupení tvarů, slohů, barev, osvětlení. Noční pohledy, kdy člověk spíš tuší než vidí, kam dopadá světlo jediné lampy ve staré uličce, nebo kde září zlaté světlo oken do studené mlhavé temnoty. Vždyť toto město, léta tak ohybné, se nám proměnilo do krásy. Další a další architektonické skvosty dostávají nový kabát a nový účel. Město prokouklo a omládko, našťěstí je nepotkal osud sousedního Mostu, i když totalitní garnitury se velmi snažily město změnit totálně. Snad je to daň pokroku, ale zbylo našťěstí ještě dost krásných starých zdí, o něž je možné se opřít a cítit doteky minulých generací s jejich sny a nadějemi.

A letošní výstava – jubilejní, po čtyřiceti letech prožitých v tomto městě? Je to spíš o mé lásce ke koním. Přemýšlím, jak se to stalo, že si člověk podmanil to zvíře prchající stepí, aby z jeho hřbetu po tři tisíce let dobýval a měnil svět. Kůň sám se také velmi změnil rukou člověka za ty tři tisíce let. Ale do dnes z jeho očí, hřív, z jeho pohybů, plaše vane vítr dávné stepi.

„Nejen malování“ – Slovo o sobě, M.S.

„... Pro Marii Svobodovou je kůň fantasticky podmanivé téma, které nabízí řadu možností, námětů a jejich zpracování v průnicích symbolů a metafor s čistě reálnými skutečnostmi. Kůň zůstal pro nás, bez ohledu na krátké přechodné období modrokošilatého traktorového optimis- mu jedné z předchozích generací, stále symbolem nejen krásného přírodního živlu a romantiky, ale také symbolem touhy a nespoutané svobodné myšlenky. Dunící kopyta, nejasná představa dalek spolu s dřevěným houpacím koníkem jsou ozvěnou stále více zamlžované vzpomínky na sny dětství. Kůň je symbolem překonávání.“

PaedDr. Jindřich Marek
(z úvodního slova k výstavě „Pastviny a závodiště“, 1989)

4. tisková konference

Konala se 19. listopadu 2001 ve 13 hodin. Na programu byly informace o úkolech knihoven a jejich regionální funkcích po přijetí knihovního zákona, hodnocení koncertní a výstavní sezóny 2001, novinky v nabídce vzdělávacích programů, zkušenosti z česko-německé spolupráce v rámci projektů Phare CBC a další aktuální informace o činnosti SKKS.

Předvánoční setkání

V sobotu 8. prosince se již potřetí uskutečnilo v prostorách SKKS setkání pěstounských rodin našeho okresu, které pořádal referát sociálních věcí OkÚ Chomutov, oddělení péče o děti. SKKS připravilo dětem a jejich pěstounům velice pestrý celodenní program, který zahrnoval prohlídku celého zařízení (největší zájem měly děti samozřejmě o dětské oddělení knihovny), prohlídku výstavy obrazů v galerii Lurago a zpívání koled za doprovodu klavíru, hudební vystoupení vítězek interpretační soutěže Mladá píseň, kouzelnou hodinku s kouzelníkem, vystoupení dětí z taneční školy STARDANCE. Závěr patřil country skupině Makovec, jejíž písničky zpívali všichni v sále. Všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto setkání, zůstal v srdíčku hřejivý pocit dobře vykonané smysluplné práce, neboť kdo jiný si zaslouží naši pozornost, než právě děti!

-čer-

Připravujeme se na Wolkrův Prostějov a Mladou píseň 2002

SKKS vyhlašuje další ročníky interpretačních soutěží pro mládež a dospělé. Jedná se o soutěže v přednesu prózy či poezie a ve zpěvu populárních písní.

Soutěž v uměleckém přednesu Wolkrův Prostějov vyhlašuje každým rokem útvar pro místní a neprofesionální kulturu ARTAMA. Probíhají okresní, regionální a vyvrcholením je pak ústřední kolo soutěže WP, které se každým rokem koná v polovině měsíce června přímo v rodišti Jiřího Wolкера – v Prostějově.

V uplynulých letech se do soutěže hlásilo poměrně dost studentů, ale i učňů, z nichž někteří dnes hrají neprofesionální divadlo, jsou i členy profesionálních souborů – např. Radek Kaše (MD Most), Zdeněk Turek (MD Most), Jiří Hromada v angažmá v Praze. Bohužel vloni se nám poprvé stalo, že jsme soutěž nemohli uspořádat, neboť se přihlásili pouze 3 soutěžící a to ještě v různých kategoriích. Jsme přesvědčeni, že na středních školách i učilištích je řada velice šikovných lidí, kteří psané slovo milují a kteří se nestydí je veřejně prezentovat. Mnohdy chybí odborné vedení nebo „popostrčení“ odborného pedagoga.

Proto jsme pro všechny, kteří by se chtěli zúčastnit nového ročníku soutěže, připravili odborný seminář - pracovní dílnu, kde se pod vedením odborných lektorů bude probírat vše, co má recitátor znát (výběr vhodného textu, správná artikulace, umění pracovat s dechem, gestikulace, mimika, pauzy, gesta atd.)

Seminář se uskuteční v sobotu 19. ledna 2002 od 9.30 v sále SKKS (2. patro vlevo).

A nyní již k samotným propozicím: a) soutěžící vystupuje s přednesem 2 textů (poezie nebo prózy), b) časový limit jednoho vystoupení je 8 minut, c) texty jsou recitovány z paměti, c) kategorie I – do 17 let, II – do 20 let, III – do 35 let. Okresní kolo se uskuteční v sobotu 25.ledna 2002 od 10.00 hodin v sále SKKS Chomutov. Uzávěrka přihlášek do soutěže je 18. ledna 2002.

Mladá píseň 2002 – soutěž v interpretaci populárních písní. Tato soutěž byla kdysi (před rokem 1989) také soutěží postupovou a její finále se konalo v Jihlavě. Objevila pro posluchače spoustu talentů, včetně Jitky Zelenkové, Petry Janů, Petry Černocké, Karla Štědrého a řady dalších.

Z našich soutěžících se do finále dostala Iva Malcovská, zpěvačka hudební skupiny ME- TRUM z Chomutova. V současné době největších úspěchů dosáhly dvě interpretky, které prošly naší okresní soutěží: třináctiletá Tereška Hieková z Radonic, která prošla konkurzem a soutěžila v televizním finále soutěže „Rozjezdy pro hvězdy“ a nejčerstvější je úspěch 18leté Eriky Ivanykové, která vyhrála televizní soutěž DO-RE-MI a budeme ji moci vidět v televizi 18. ledna 2002. Za zmínku stojí také rozvoj umělecké dráhy Honzy Hönniga, který se letos umístil na 2. místě. Tento 15letý chlapec prošel konkurzem ČT a bude hrát a zpívat v novém hudebním filmu, který se bude mimo jiné natáčet v severočeských Teplicích.

A na závěr k výčtu úspěchů „našich“ soutěžících: vítězky Mladé písně z minulých let – duo Inka a Jana (Inka Krauzová a Jana Meskařová) se letos na celostátním kole folk a country hudby v Brně „Brána“ umístily ve své kategorii – tj. do 18 let – na 1. místě a zároveň získaly největší ocenění, staly se absolutními vítěžkami soutěže!

My, jako pořadatelé soutěže, která se již téměř nikde v republice nekoná, není postupová a nikdo se o talenty nestará, jsme na úspěchy „svých“ zpěváků náležitě pyšní. A to jsem nezmínila ještě „Voice manii“ - posluchačskou soutěž na Radiu Agara, na jejíž základní přípravě jsme s Radiem Agarou spolupracovali a kde v letní části soutěže u posluchačů vyhrála 12letá Magdalenka Konopásková, která se stala jazzovým objevem letošního kola Mladé písně.

SKKS se snaží i nadále rozvíjet talent těch, kteří prošli naší soutěží. Umožňuje jim vystupovat na akcích, které SKKS pořádá, ať jsou to slavnostní večery pro nejrůznější organizace a instituce, komponované pořady v atriu (např. Dny mladé kultury, nebo Chomutovské slavnosti) či koncerty v kostele sv. Ignáce.

Na závěr základní informace k samotné přihlášce do soutěže: a) soutěže se mohou zúčastnit zpěváci z okresu Chomutov, Louny, Most od 14 let výše, b) každý zpěvák si připraví jednu skladbu a přinese originální nahrávku na CD či MC (hudební podklad zpracujeme) c) soutěžící může mít i vlastní doprovod (kytara, klávesy apod.) d) hudební podklady zpracuje hudební skupina METRUM a pokud nebude mít soutěžící vybrán vlastní skladbu, může si vybrat z repertoáru této skupiny.

Uzávěrka přihlášek do soutěže je 15. března 2002. Finálový soutěžní večer se uskuteční 21. června 2002 v atriu SKKS (při nepříznivém počasí na sále ve II. patře). Přihlášky na „Wolkrův Prostějov“ i „Mladou píseň“ zasílejte do uvedeného termínu na adresu SKKS, Palackého 85, 430 11 Chomutov, krukám H. Čermákové. Těšíme na vaše soutěžní výkony.

Helena Čermáková

Chomutov v jubilejním roce

Fotografická přehlídka u příležitosti oslav 750. výročí města Chomutova.

SKKS vyhlašuje v termínech od 2. ledna 2002, do 20. dubna 2002.

Hlavní téma: Chomutov v 750 letech existence, události, které město provázely a formovaly, lidé, kteří zde žili a žijí.

Přihlášené snímky musí být adjustované. Technika i množství jsou neomezeny, v případě velkého množství přihlášených snímků dohodne kurátor s autorem užší výběr.

Výstava se bude konat od 26. dubna 2002 do 31. srpna 2002 v levé oratoři kostela sv. Ignáce.

Věříme, že svými nejlepšími snímky dotvoříte atmosféru oslav a jistě dáte i nové podněty k probuzení pocitu sounáležitosti, který Chomutovu prospěje.

4. ročník výstavy užitkové a dekorativní keramiky a porcelánu a volné tvorby - KERAMICKÉ LÉTO

přehlídka tvorby českých a německých keramiků

Podle archeologických nálezů sídlil na Chomutovsku již čtyři tisíce let před Kristem lid kultury s lineární keramikou (Lužický potok), v 2. tisíciletí před Kristem, lid únětické kultury (Naší, Brány). Kolem roku 1200 před Kristem osídlil oblast lid knovízské kultury (Černovice, Droužkovice). 500 let před Kristem – Keltové –

laténská kultura (Kadaň, Úhošť, Poláky, Soběsuky). Keltská civilizace byla vytlačena germánskými kmeny a ty odešly po příchodu prvních Slovanů. Další kolonizace pohraničí probíhala ve vlnách. Pro historii Chomutova je důležitá první písemná zmínka (1252) v darovací listině Bedřicha Načeradce, kterou postupuje město řádu německých rytířů. Od roku 1411 přechází pod královskou správu.

Dějiny města se dotkla doba husitská, třicetiletá válka, mor i požáry, nacionální hnutí, Mnichov i léta poválečná, průmyslový rozmach i jeho ekologické důsledky. Po třicetileté tisíciletí hledá Chomutov své nové místo v integrující se Evropě.

Zveme Vás k účasti na této tradiční výstavě. Příhlášky zasílejte na adresu: SKKS, Palackého 85, 43011 Chomutov, pí. Kúsová nebo pí. Palivcová. Telefon: 0369/651248, 651250; Fax: 0396/651249; E-mail: lurago@skks.cz.

Svoz děl proběhne: od 27. května do 7. června 2002, pondělí až pátek od 9 do 17 hodin, jiný den nutno domluvit předem.

Předpokládaná instalace:

galerie Lurago - užitková a dekorativní malá keramika;

atrium - užitková a dekorativní velká keramika;

hlavní loď kostela sv. Ignáce - keramika a plastiky respektující sakrální prostor.

Vernisáž výstavy proběhne 13. června 2002 v atriu (v kostele sv. Ignáce).

Díla budou instalována v galerii Lurago do 31. července, v atriu a v hlavní lodi kostela sv. Ignáce do 31. srpna 2002.

V rámci výstavy se plánují „Keramická dílna“ a víkendové semináře, jichž se zúčastní tvůrci se svými technikami a pracovními postupy. Cílem je představit přední české i německé keramiky, školy, keramické rody, jejich tradiční techniku i novátorské přístupy. Termíny a rozsah upřesníme dle zájmu a technických možností.

Výtvarná soutěž pro děti CHOMUTOV OČIMA DĚTÍ

Vyhlášení soutěže: 2. ledna 2002, uzávěrka soutěže: 24. květen 2002.

VERNISÁŽ VÝSTAVY S PŘEDÁNÍM CEN PROBĚHNE 1. ČERVNA 2002 VE VÝSTAVNÍ SÍNĚ KNIHOVNY.

*Hlavní téma: Chomutov v 750 letech existence (vývoj architektury i krajiny, zajímavosti města) * události, které město provázely a formovaly * město, ve kterém si mohu hrát (skutečnost i fantazie).*

Doporučujeme: dvojrozměrná díla – (A4 – A1); trojrozměrná díla – větší, stabilní; technika je neomezena. Výtvarné práce musí být označeny: název díla, jméno, věk, adresu školy případně kroužku. Práce budou hodnoceny ve čtyřech kategoriích: kategorie: MŠ, 1. a 2. třída ZŠ (děti od 5 let do 9 let); 1. kategorie: 3. – 6. třída ZŠ, ZVŠ (děti od 10 let do 13 let); 2. kategorie: 7. – 9. třída ZŠ, ZVŠ (děti od 14 let do 16 let); 3. kategorie: ZUŠ, SŠ.

Práce zasílejte na adresu: SKKS Chomutov, Palackého 85, 43011, nebo osobně odevzdejte v galerii Lurago - denně 9 – 17 hod., v sobotu 9 – 12 hod.. Můžete nás kontaktovat na telefonu 0396/651248 pí. Kúsová nebo e-mail: lurago@skks.cz.

Dar Velvyslanectví Nizozemského království v Praze

V září jsme obdrželi nabídku literárních děl nizozemských autorů od nizozemského velvyslanectví v Praze. Okamžitě a rychle jsme reagovali a projevíli zájem. Nyní, na začátku adventu, přišel balík s 13 tituly, řádka pěkných knížek v češtině, které směřují zčásti do oddělení dětské literatury a část jich půjde do oddělení beletrie. Ale ještě předtím je všechny uvedeme na malé výstavce v dětském oddělení i s milým dopisem pana Roberta Jan van Houtuma, velvyslance Nizozemského království. Vážený pane velvyslance, děkujeme Vám za hezký dárek našim čtenářům. Jste pro nás nejen představitelem země, ale také vyslancem její literatury.

Jaký vánoční dárek?

Pracovnice čítárny připravily nabídku vhodného vánočního dárku v podobě dětské i dospělé průkazky na rok 2002. Svého blízkého můžete obdarovat poukázkou v hodnotě 100,- Kč pro dospělého, nebo 50,- Kč pro dětského čtenáře. Od ledna 2002 Vám pracovnice čítárny na tuto poukázku vystaví průkazku do všech oddělení knihovny. Vánoční poukázky obdržíte v odd. čítárny po celý prosinec.

Alena Mrázková, oddělení čítárna

Vánoce v internetové kavárně

Internetová kavárna se nachází v přízemí knihovny v oddělení čítárny. Najdete tu 4 počítače připojené na internet rychlostí 128 kb/s.

Na týden před vánočními svátky 17. – 22. 12. 2001 jsme připravili výhodnou nabídku neboli vánoční dárek. Hodina práce na internetu v tomto týdnu bude stát 40 Kč. Dále je zde si možno vytisknout černobíle nebo barevně vše, co si na internetu vyhledáte. Těšíme se na Vaši návštěvu a věříme, že Vás náš dárek potěší.

Marcela Kufová, oddělení čítárny

Co se chystá?

8. Podkrušnohorské elektrofyziologické dny Chomutov 2002

Úžinové syndromy

Setkání odborníků z celé republiky se uskuteční ve velkém sále SKKS Chomutov, Palackého 85 v pátek 15. března 2002. Přednášky k obecné charakteristice úžinových syndromů, k elektro-fyziologické problematice, NCH indikacím a novým trendům přednesou doc. O. Keller a primáři MUDr. E. Ehler a MUDr. J. Hromada. Program pokračuje druhý den 16. 3. 2002 praktickou a kazuistickou částí v prostorách neurologického oddělení Nemocnice s poliklinikou v Chomutově.

Celou akci zajišťuje tým primáře neurologického oddělení MUDr. Milana Hoška, vrchní sestra Eva Dušková a MUDr. Petr Klepiš, který k programu dále řekl:

„Akce se každoročně účastní cca 70-80 odborníků z celé republiky. Jde o specialisty, kteří se zabývají problematikou tzv. elektromyografie, tj. elektro-fyziologické metody sloužící k vyšetření svalové a nervové tkáně, využívající v podstatě stejného principu jako EEG či EKG, tedy snímání slabé elektrické aktivity zmíněných struktur. V celé republice nemá tato akce obdobu a je tradičně garantována pražskými klinickými pracovišti. Myslím, že bez přehánění mohu prohlásit, že elektrofyziologická laboratoř našeho neurologického oddělení patří k těm nejlepším v republice.“